

Хунсь. Нѣи не правишь нищо отъ наши-тѣ главы, но по заповѣсть на наши-тѣ старѣшени, — па было право или неправо, тамъ нека отговарать Голосъ и Графъ-тѣ.

Графицата. О хора, хора! та погледнете презъ тойзи прозоръ на синьо-то небе, какъ са отстранява блѣда-та луна, за да не види ужасно-то позорище — погледнете, какъ ся претваря въ крѣвно червенило; тя сѣкоги, кога погледате на неж, ще вы посреща съ онова лице, и винаги ще вы изебличава, дѣто сте чловѣческиж а не божьж заповѣсть послушали. Послушайте, какъ трепти листѣ то на дърве-та отъ ужасно-то позорище — та сѣкій листецъ въ бѣдуще ще вы ужесава и въ неспокойствіе довежда. — Та видите ли, че цѣло естество ся ужесава, дѣто щете да погубите невинны души; да ли ще можете да намѣрите нѣгдѣ подъ небе-то спокойствіе; та наша-та крѣвъ сѣкадѣ ще вы възнемирява тѣй, щото нито денемъ нито нощемъ ще бѣжете спокойни. — Знайте! — че сички тѣ хора по заповѣсть божьж ще излѣзжъ предъ божи-тѣ престодъ, и сѣки споредъ дѣла-та си ще спрїемне заплатѣ. Тогова не ще ви помогне проклетый Голосъ, нито ще вы избави отъ грѣхъ-тѣ и вѣчнѣ-тѣ мѣжж. О Боже, Боже мой помогними беднѣй занесеса!

Хунсь. Чувашъ ли Хунсе, мое то сѣрцето обзето отъ голѣмъ страхъ — много по добрѣ ще бѣде, да ѣж заведемъ въ нѣкожъ пустина и да ѣж оставимъ. — Вѣрвай ми брате, това е се проклетый Голосъ направаль, дѣто тази невина душа и наша милости-ва и добра госпожа Графица предъ насъ кличи и за милость моли. Та науми си за онѣзи нейны